

16.

лънцето се бе издигнало високо над тихото спокойно море, когато тримата беглеци станаха. Орфей гледаше като замаян, стреснат и объркан. Дългото пътуване, преживените тревоги, тежката умора, продължителното бдение — всичко това

още му изглеждаше като дълбок тревожен сън. Той се огледа. Да, това е чужд, непознат край. Къде са? Тук въздухът беше свеж и чист, миришеше на море и бор, чуваше се песен на птички. И като тихо и приятно ехо от този нов непознат край долиташе нежният плисък на водата в съседните скали. Кир, сложил длан над вежди, гледаше в далечината. Сетне той подсвирна, весел и доволен, дигна нагоре ръце, вдъхна дълбоко и с наслада сладкия въздух и се преметна на ситния пясък. Само Траян, приповдигнат на лакът, не искаше да стане още. Кир мина зад него и го хвана за косата.

— Хайде на лов! — заповяда той другарски.

— Какъв лов? — смръщи се и извърна мургавата си глава Траян.

— Ядат ми се миди и раци. Докато вие да ги наловите с Орфея, аз ще мина отвъд за да донеса огън. Там живеят три рибарски семейства — тук по-миналата есен ни свари буря, та им гостувахме цяла седмица.

И докато Орфей да попита какви са тези рибарски семейства в този пуст и затънтен остров, Кир, по-пъргав и от коза, се катереше вече на